

Proszę – działając w imieniu Bożeny Ozimek - opracować projekt skargi kasacyjnej do NSA lub opinii o braku jej zasadności. Należy przyjąć, że wszystkie występujące podmioty były legitymowane do wnoszenia środków zaskarżenia, jak również, że zachowane zostały terminy wynikające z przepisów prawa. Skargę kasacyjną lub opinię powinien sporządzić adwokat Jan Kowalski. Skarga powinna spełniać warunki formalne, natomiast należy założyć, że została należycie opłacona.

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego postanowieniem z dnia 19 listopada 2018 r., po rozpatrzeniu zażalenia Krystyny Ozimek od postanowienia Podkarpackiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 20 października 2018 r. uzgadniającego rozbiórkę budynku mieszkalno-gospodarczego, zlokalizowanego w Rzeszowie, przy ul. Dębowej 11, na działce oznaczonej w operacie ewidencji gruntów numerem 254/1 k.m.3, obręb Śródmieście, gm. Rzeszów, działając na podstawie art. 89 pkt 1 i art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 1446), art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U. z 2013 r. poz.1409 ze zm.) oraz 17 pkt 2, art. 127 § 2 i art. 138 § 2 w związku z art. 144 k.p.a. – uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

W uzasadnieniu postanowienia Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego przedstawił dotychczasowy przebieg postępowania, z którego wynika, że w związku z wystąpieniem Prezydenta Miasta Rzeszowa o uzgodnienie rozbiórki budynku mieszkalno-gospodarczego, zlokalizowanego w Rzeszowie, przy ul. Dębowej 11 w postępowaniu prowadzonym na wniosek Bożeny Ozimek, organ pierwszej instancji uzgodnił rozbiórkę powyższego zamierzenia wskazując, że obiekt zlokalizowany jest wprawdzie na terenie układu urbanistycznego chronionego przez gminną ewidencję zabytków zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 18 marca 2010 r. o zmianie ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2010 r. Nr 75, poz. 474), niemniej jednak stan zachowania budynku stanowiącego przedmiot wniosku, jego usytuowanie na działce i sposób ulokowania w zabytkowym układzie urbanistycznym pozwalają na jego rozbiórkę. Organ I instancji odniósł się do ustalonego w dokumentacji technicznej pn. "Rozbiórka budynku mieszkalno-gospodarczego" stanu technicznego obiektu, potwierdzonego podczas oględzin obiektu. Jednoznacznie stwierdzono w nim bardzo zły stan techniczny, w związku z czym Podkarpacki Wojewódzki Konserwator Zabytków uznał, że nie zachowała się oryginalna substancja zabytkowa, a rozbiórka budynku nie spowoduje zaburzenia oryginalnego układu przestrzennego i nie przyczyni się do obniżenia jego wartości zabytkowych.

W dalszej części uzasadnienia Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego stwierdził, że sprawa musi być ponownie rozpatrzona przez organ I instancji albowiem organ ten nie wziął pod uwagę wszystkich dokumentów będących w jego posiadaniu, a w szczególności dodatkowej ekspertyzy opracowanej w sierpniu 2017 r. przez biegłego z zakresu historii sztuki. Niedokonanie dokładnej analizy tej dokumentacji powoduje bardzo istotne naruszenie procedury i powoduje konieczność jej powtórzenia przed organem I instancji.

W dniu 27 listopada 2018 r. Barbara Ozimek wniosła sprzeciw od powyższego postanowienia do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. W sprzeciwie skarżąca podniosła, że instytucja rozstrzygnięcia kasatoryjnego, o którym mowa w art. 138 § 2 k.p.a. powinna być traktowana wyjątkowo i stosowana jedynie wówczas, gdy rażąco zostały naruszone przepisy postępowania. Wskazała również, że organ może uzupełnić materiał dowodowy na etapie postępowania odwoławczego, w tym także skorzystać z instytucji określonej w art. 136 k.p.a.

W odpowiedzi na sprzeciw Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego wniósł o jego oddalenie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, na posiedzeniu niejawnym w składzie jednoosobowym, wyrokiem z dnia 18 grudnia 2018 r. o sygn. akt VII SA/Wa 2116/18 oddalił sprzeciw.

W uzasadnieniu Sąd podzielił stanowisko organu, że w niniejszej sprawie wypełnione zostały przesłanki do wydania postanowienia w oparciu o art. 138 § 2 k.p.a. albowiem niezbadanie całej dokumentacji przez organ I instancji stanowi istotne uchybienie procesowe, które nie może być sanowane przez organ odwoławczy. Dodatkowo Sąd wskazał, że rozstrzygnięcie o całości materiału dowodowego przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego spowodowałoby pozbawienie strony prawa dwukrotnego rozpoznania merytorycznego sprawy, a w konsekwencji godziłoby w zasadę określoną w art. 15 k.p.a. Uznając że zaskarżone postanowienie odpowiada prawu, zaś zarzuty podniesione w sprzeciwie są bezzasadne, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, na podstawie art. 151a § 2 p.p.s.a. oddalił sprzeciw.